

Posudek vedoucí na magisterskou práci Bc. Josefa Kubíka *Subkultura fanoušků Depeche Mode tzv. depešáci v českých zemích se zaměřením na období let 1987-1995*. Praha, Pracoviště OH-SD FHS UK, 2018.

Posuzovaná práce Josefa Kubíka je sondou do světa subkultury fanoušků hudební skupiny Depeche Mode v československém, respektive českém prostředí v letech 1987-1995. Prostřednictvím orální historie se autor snaží zmapovat především vznik a existenci této subkultury, její typické znaky, případné omezování ze strany představitelů ČSSR a vztahy s ostatními subkulturami. Ačkoliv jsou rozhovory (i jak autor uvádí především kvůli nedostatku tematické literatury) zásadním zdrojem práce, reflektuje výsledný text také dostupnou odbornou literaturu, dobový tisk, značnou škálu internetových zdrojů a prameny přístupné v Archivu bezpečnostních složek. Práce je tedy kompilací všech výše zmíněných zdrojů. Dobře využitá je také literatura poskytující teoretický a metodologický základ celé práci. V souvislosti s použitými zdroji bych však autora ráda požádala o doplnění informace, zda se v rámci bádání obracel také na jiné archivy než na ABS, případně jaký byl výsledek spolupráce a jak mu byly užitečné materiály z osobních archivů narátorů.

Závěry svého bádání, včetně již zmíněného teoretického a metodologického úvodu (a včetně Závěru, Seznamu literatury a Příloh) shrnul autor do dvanácti kapitol. Za jednu z nejlépe zpracovaných považuji kapitolu věnovanou metodologii výzkumu, která také v průběhu psaní diplomové práce doznala největšího progresu. Autor zde zmiňuje například důležitost osoby gatekeepera, která se mu osvědčila při výběru narátorů a zkušenosti zde popsané pak mohou být užitečné i dalším badatelům, kteří se tematikou subkultur zabývají. Velkého pokroku také doznala kapitola věnovaná politické situaci v Československu, respektive České republice v letech 1987-1995. Je jen škoda, že zde Josef Kubík s ohledem na téma práce nevěnoval více prostoru také oblasti kultury a její proměně po r. 1989.

Z empirické části práce stojí za vypíchnutí kapitola nazvaná *Depešáci jako subkultura*. Právě zde se autor opírá především o výsledky terénního výzkumu. V rámci toho vyzpovídal 8 pamětníků, kteří byli (a někteří stále jsou) aktivními členy subkultury depešáků již od 80. let 20. století. Díky tomu se podařilo zodpovědět otázky o počátku, formování a fungování této subkultury v rámci socialistického režimu, jakož i o její transformaci po sametové revoluci. Pozoruhodné je, že se mezi narátory podařilo zahrnout také Michaelu Olexovou, která pracovala pro oficiální londýnský fanklub skupiny Depeche Mode. V textu však postrádám zmínku o regionálním rozvrstvení narátorů, a proto bych pana Kubíka ráda

požádala, zda by tuto otázku mohl zodpovědět u obhajoby. Zajímavé je také užívání pojmu šedá socialistická realita. Možná i zde by stálo za to, aby autor u obhajoby objasnil, co je tím v práci míněno. Ačkoliv je obsahově kapitola zdařilá, vyskytují se zde i některé nadbytečné pasáže (např. překlad části textu skladby Black Celebration, s. 55) a rozpory (např. ve vymezení vztahu mezi punkovou a depešáckou subkulturou).

Ve srovnání s výše zmíněnou kapitolou působí ty ostatní spíše jako její dodatek. Zejména kapitola *Odkazy subkultury depešáků v pop kultuře* by byla vhodnější jako část Závěru než jako samostatný celek práce. K samotnému Závěru bych jen pana Kubíka požádala, zda by mohl objasnit na základě čeho usuzuje, že se subkultura depešáků stala v mnoha městech nejvýznamnější.

Přestože je práce obsahově vyhovující, musím se pozastavit nad její formální, gramatickou a stylistickou stránkou, která vykazuje několik zásadních nedostatků. Především v prvních kapitolách (Úvod, Literatura a prameny, Metodologie a Politická situace) je několik gramatických/stylistických chyb a překlepů a některé nešvary se objevují i v dalších částech (např. *prostřednictvím osob, které byli* – s. 10, *...v orální historii není podstat svědectví narátora...* - s. 16, *...během rozhovoru je potřebné, aby tazatel potlačit své zkušenosti...* - s. 18, *Překvapující pro mě bylo zjištění, že jen jeden rozhovor musel o pár dní posunout termín rozhovoru...* - s. 20, *šili se košile* - s. 57, *a tak se jako hráli ty klipy* – s. 79 a další). Objevují se také chyby v interpunkci (čárky, chybějící uvozovky, tečky místo čárek – *nejen na hudební skupinu Depeche Mode. ale také...* - s. 14, *„červené barety* – s. 50). V textu se objevují také nespisovné výrazy (*komunistický funkcionáři* – s. 28). Rovněž autor chybuje v psaní velkých písmen a anglických názvů. Chybné je také psaní procent.

Práce má rovněž formální nedostatky – v elektronické verzi uteklo autorovi formátování nadpisů a odsazování nových kapitol na samostatnou stránku – a to i přesto, že v poslední verzi před odevzdáním diplomové práce bylo výše zmíněné v pořádku. K některým uvedeným faktům mám pak dvě poznámky: Naslouchat hlasům paměti sepsal (spolu s Miroslavem Vaňkem a Hanou Pelikánovou) Pavel Mücke, nikoli Michal Mücke (str. 13), a v r. 1987 vystoupila v Plzni na Lochotíně kapela Einstürzende Neubauten nikoli Einsturzende Neubauten (str. 48). I když se podobně jako u výše uvedených gramatických a stylistických chyb může jednat o drobné překlepy a omyly, které při psaní velké práce autor snadno přehlédne, v celkovém součtu bohužel srážejí úroveň napsaného textu.

I přes výše uvedené nedostatky práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji hodnocení **1 (výborně) až 2 (velmi dobře)**, a to na základě průběhu obhajoby a zohlednění oponentského posudku.

V Praze dne 31. 8. 2018

Mgr. Lucie Marková